

Poština plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

December 1934

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. šte. 10.887.)

Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

Jezušček prihaja . . .

Zvezdnato nebo se že odpira, angelci pojo slavo . . . Z nebes doli pa prihaja božje Dete Jezušček. Na mrzli slamici počiva, križ v naročju. Svoje nebeške ročice pa proži proti nam. Vse hoče objeti božje Dete, za ves svet hoče trpeti, da bi prišli vsi enkrat k njemu v nebesa. Kaj ne, ljubka in ganljiva slika!

Dragi misijonski prijatelji! Kako je Jezušček vesel, da ste mu pomagali to leto reševati duše ubogih paganov in da ste ostali zvesti našemu misijonskemu listu »Odmev iz Afrike«. Bogato vas bo za to nagradil in blagoslovil!

Poglejmo sliko na zadnji strani. Pretresljiva je, kaj ne. Pred revnim tabernakljem v borni misijonski cerkvi kleči afriški misijonar in moli za dobrotnike v Evropi. Takšne jaselčke ima ljubi Jezušček v Afriki. In pred takimi jaselčkami berejo afriški misijonarji

vsako leto 500 svetih maš

za naročnike »Odmeva iz Afrike« in za vse dobrotnike.

Leto se bliža h koncu. Prosimo Vas: Jezuščku na ljubo, ki ima tako revne jaselčke v Afriki, ubogim misijonom v pomoč in svoji lastni duši v prid, ostanite zvesti naročniki »Odmeva«. Vsi! Vsi!

Ne bojte se! Zaradi skromne letne naročnine 10 Din ne boste trpeli večjega pomanjkanja. — Saj jih daste za božje delo in Bog ne ostane nič dolžan; vse tisočero povrne.

Popolni odpustek,

za vse ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

21. decembra, sv. Tomaž, apostol.

27. decembra, sv. Janez Evangelist.

Božična noč.

Ah, ta prelestna božična noč!
 Verno pozvanja daljina,
 Gaselce, smrečice, rosne oči —
 sama sladkost in milina.

Ah, ta prelestna božična noč!
 Kamor uprto oko je,
 vsepovsod lučka pri lučki gori,
 ko da odprto nebo je.

Ah, ta prelestna božična noč!
 V njej je vir tihe sreče.
 Lepa kot sanja gre mimo koč,
 vetre ji bajke šepče . . .

Mi jo slovesno obhajamo:
 duše nam z angelčki rajajo,
 zvonko s pastirčki prepevamo,
 z zvezdami toplo odevamo
 Dete nebeško na slamici,
 da Mu lepo bo med nami te dni.

M. K.

Za Boga in neumrljive duše.

Še preden je dospelo na pošto pismo švicarskega misijonskega prvoboritelja Hans Marti-ja, katero je naslovil na Klaverjevo družbo, se je blagi misijonar preselil v večnost v sv. nebesa. Msgr. Demont, duhovnik Srca Jezusovega in apostolski prefekt v Gariep-u, v čigar misijonskem okrožju je gosp. Marti deloval kot pilot, ganljivo piše o blagopokojniku in obžaluje njegovo prezgodnjo smrt:

Hans Marti je žrtvoval svoje življenje za Boga in duše, ko se je smrtno ponesrečil v letalu, s katerim je bil odletel na svoje misijonsko potovanje. — Od tedaj vsak večer sedim v svoji sobi v Aliwal North ob brleči svetiljki in poslušam, če od kod pribrni glas propelerja, ki bi mi naznanjal prihod gosp. Martija z njegovega misijonskega potovanja. Žal, da brnenja njegovega letala ne bom nikdar več slišal... Toda naenkrat se mi zdi, da slišim pokojnikov glas. Molčé, a jasno, kot znajo le mrtvi govoriti, mi daje dvojen nauk: o svoji velikopoteznosti v božji službi in o nesebični ljubezni do bližnjega.

Prejšnje čase je bil gosp. Marti polkovnik v švicarski vojski, potem sportni letalec in lastnik dobroidočega podjetja. Pa vse to je zapustil, da bi posvetil ves svoj čas, moč svojo in delo svoje, in naposled še življenje misijonom. Ni pričakoval zemeljskega plačila za to svoje delo v službi Boga in bližnjega. Ko ga sedaj s skrbjo vprašujem, zakaj ga je Previdnost božja nam vzela, ko je bil vendar z dušo in telesom vrasel v naše delo, in sedaj ne vemo, kako bomo brez njega opravili, odgovarja on na svoj znani ljubeznivi način: »Kako naj vaše motne oči izslede pota božje previdnosti? Ali ne veste, da se mora na tem svetu vse, kar je lepega in velikega, odkupiti z žrtvami? Saj je največje delo na tem svetu, delo odrešenja človeštva, uspelo le za ceno življenja božjega Misijonarja! Jaz sem žrtvoval svoje življenje — vaše je še v božjih rokah. Tako smrt sem si vedno želel: da bi namreč dal svoje življenje za Boga in neumrljive duše.«

In še en nauk nam daje mrtvi misijonar pilot. Bil je mož globoke vere, poln ljubezni do Boga in bližnjega, res pravi misijonar. Nikdar se ni dvignil v zrak na misijonski polet, da ne bi bil poprej pokleknil prédme in me prošil blagoslova. Nikdar ni začel dneva brez sv. obhajila. Ako sva odletela pred zarjo, je g. Marti poskrbel, da je bil ponoči pri sv. maši; ko sva se opoldne spustila na tla, je bil on prav tako tešč kakor jaz, da je mogel pristopiti k

sv. obhajilu. Ta njegova globoka vernost je bila vrelec navdušenja za misijonsko delo in brezprimerno ljubezen. V kratkih mesecih, ko je naše prvo letalo bilo v službi misijona, je ta hrabri pilot 650 krat startal in srečno vozil na cilj. In kako rad in zvesto je povsod pomagal! Ves čas, kar sem ga ž njim vred prebil v zraku, nisem niti enkrat pomislil na kako nevarnost. Tudi njegov zadnji polet ni bil kak ponesrečen padec, ampak le naključje neugodnih prilik, in to tik nad zemljo, prav za prav na tleh.

Na obali indijskega oceana počiva sedaj truplo misijonskega pilota Hansa Martija na pokopališču v Cambridge

Pater Bolca z zapuščenimi zamorskimi sirotami. Vse tri je ves vesel v enem dnevu prinesel v misijon.

in čaka, da pride dan, ko ga bomo prenesli domov v Aliwal North in ga položili v naše vrste, kamor spada — misijonarja med misijonarje.

Sledi pismo Hansa Martija od 15. maja, ki pa je bilo poslano šele nekaj tednov po njegovi smrti. Tudi to pismo priča o plemeniti in gorki ljubezni do bližnjega:

»Pretekla sta že dva meseca, odkar sem s svojo ženo dospel v Južno Afriko. (Poprej se je devet mesecev mudil v Evropi, da sestavi drugo misijonsko letalo.) Zdaj nameravam tu dokončno prevzeti misijonsko letalsko službo. Moja žena se mnogo peča z zamorci domačini, bodisi v misijonskih bolnišnicah, bodisi po misijonskih postajah. Letošnja suša je mnoge zamorske družine spravila na beraško palico, ker živina vsled pomanjkanja krme nima kaj jesti. Koruza sploh ni obrodila. Misijoni so polni napol izstradanih otrok, ki so tu dobili svoje pribežališče. Mnogo teh otrok ozdravi, še več pa jih umrje. Misijoni bi še mnogo več storili v rešitev teh otrok, toda nimajo denarja.

Moja žena se je odločila, da poišče sredstva, da bo mogoče v misijonu Aliwal North preživiti nekaj napol sestradanih otrok. Ti otroci so silno hvaležni za vsako najmanjšo dobroto, ki jim jo kdo izkaže z namenom, da bi jim olajšal bedno usodo.

Za 15 francoskih frankov se more tak otrok en mesec preživeti, obleči in zdraviti v misijonu. To je 180 frankov na leto. Gotovo se bo dobilo takih dobrih duš, ki bodo dva ali še več frankov žrtvovale za ta namen, ko bodo zvedele, kako je potreba res velika. Več dobrotnikov bi pa gotovo spravilo skupaj vsoto 1800 frankov, ki bi bila potrebna za 10 takih otroških mest na leto. Tako bi se sčasoma v misijonu ustanovilo neke vrste zavetišče za uboge zamorske otroke, ki nimajo staršev in bi sicer od lakote umrli, ako bi se jih misijon ne usmilil. Ako se bo ta misel uresničila, bomo poskrbeli sproti za sliko vsakega otroka, ki ga bomo na ta način rešili pred smrtjo.

Srčno vas pozdravljam in ostajam hvaležni

Hans Marti, pilot.

Ali je bil to slučaj, da je to ganljivo pismo dospelo v uredništvo prav tedaj, ko se je sestavljala božična številka »Odmeva«? Ali pa je ravno božični Jezušček hotel, da naj bo to kot poziv na pomoč njegovim najbednejšim bratcem in sestricam?!

Obisk apostolskega delegata.

Apostolski vikarijat Buta (Belgijski Kongo).

Novoizpreobrnjeni zamorci imajo veliko ljubezen in navdušenje za svetega očeta in za vse, kar je z Rimom v zvezi. Zato delegata Nj. Svetosti povsod kar najbolj slovesno sprejmejo, kadar jih obiše. P. Van Reeth, premonstrat, je poslal Klaverjevi družbi poročilo, kako so apostolskega delegata v Buta sprejemali.

Že dolgo so se pripravljali kristjani raznih plemen v našem apostolskem vikarijatu na sprejem delegata svetega očeta. Delegat nas je obiskal v mesecu Srca Jezusovega. Nj. Prezvzišenost se je podal najprej v misijon Zobia, potem v Titute, kjer je velik vihar pokvaril vso lepo dekoracijo za sprejem. V Buta, kjer stanuje škof, je bil sprejem po-

Apostolski delegat z misijonskimi škofi in zamorskimi duhovniki.

sebno svečan. Sprejem se je vršil na praznik presv. Rešnjega Telesa. Misijonske in druge hiše so bile lepo okrašene. Ob glavni cesti je bilo vse polno slavolokov z različnimi napisi. Veselo so plapolale papeške zastave med venci in drugim okrasjem.

Ob pol petih se je postavilo okrog 1000 šolskih otrok, ki jih poučujejo sestre sladkega Srca Marijinega, ob obeh straneh ceste v gost špalir. Deklice so bile belo oblečene. Najprej so se pripeljali v avtu razna oblastva in uradniki poglavarstva. Ob petih so zvonovi slovesno zazvonili in trobente zatrobile. Gozdovniki so naznanili, da apostolski delegat prihaja, in sicer v osebi škofa Dellepiane. Kmalu nato je pribrzal skozi prvi slavolok avto z apostolskim

delegatom; spremljala sta ga škof Bannytven in apostolski vikar v Buta. Zastave so se poklonile, množica je zaorila slovesni pozdrav na papeža in njegovega zastopnika. Ta je stopil z vozila in slovesno korakal v cappa magna proti cerkvi, smehljajoč se in deleč blagoslov. — Nad cerkvenimi vrati med papeškimi, belgijskimi in kongoškimi zastavami se je blestel napis: »Vikarijat spoštljivo pozdravlja apostolskega delegata.« Ob vhodu so misijonarji v ornatu sprejeli Nj. Prevzvišenost. Procesija se je uvrstila, zvonovi in orgle so peli, pevci pa so intonirali »Ecce Sacerdos magnus«. Pred oltarjem je bil baldahin z znaki in geslom apostolskega delegata: »Fortiter et suaviter« (močno in milo). Cerkev se je napolnila do zadnjega kotička. P. superior je s krepkim glasom zapel Te Deum. Potem je apostolski vikar stopil na prižnico, da je izrazil papeževemu odposlancu pozdrav in vdanost vsega ljudstva. Škof Dellepiane se je dvignil s sedeža in se zahvalil vsem za sodelovanje, zlasti misijonarjem, katehistom in učiteljem in je vneto povabil vse prebivalce Konga, naj pristopijo v sveto Cerkev Kristusovo. Potem je pozdravil zastopnike oblasti in medicinski oddelek kolonije. Naposled je vsem navzočnim podelil v imenu sv. očeta apostolski blagoslov.

Zopet so se otroci postavili v špalir ob potu do stanovanja apostolskega delegata, ki se je nastanil pri premonstratencih. Z balkona doli se je še enkrat zahvalil množici, ki ga je živahno pozdravljala. V hvaležnosti in veselju so stoteri glasovi vedno ponavljali klic: »Sveti oče naj živi! Apostolski delegat naj živi!«

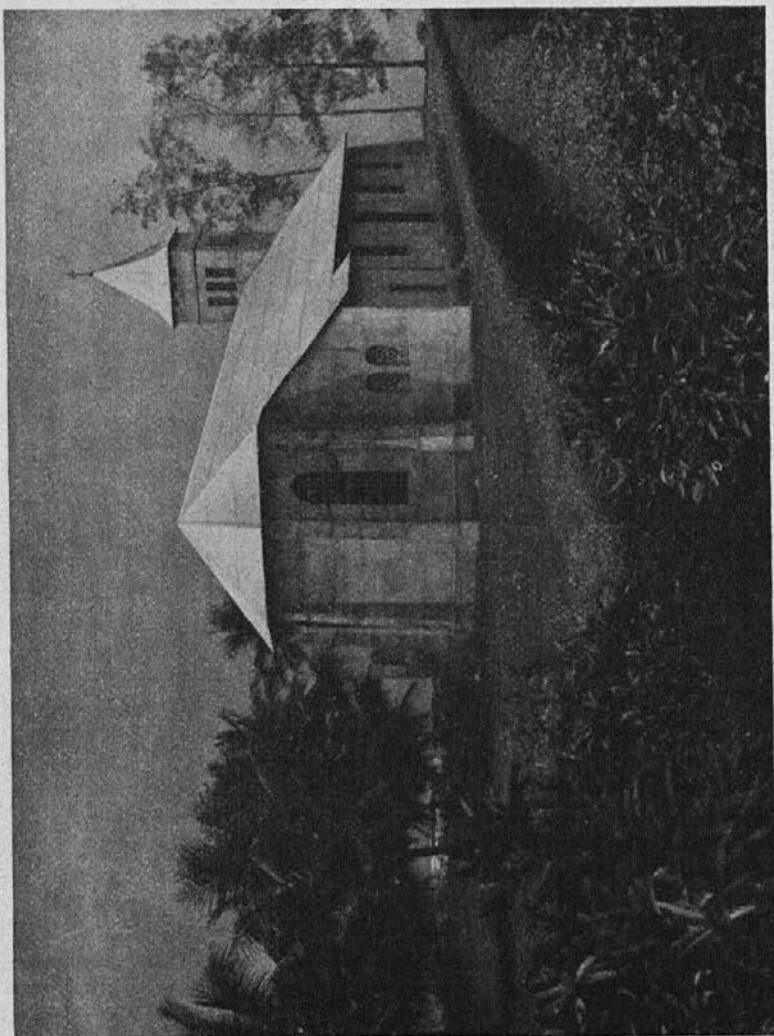
— ■ —

Božično voščilo afriškega škofa, msgr. Rogan-a.

Ko se je bližal lanski božič, so mi delale skrbi za nekatera dela zelo velike težave, tako da sem moral svoja božična in novoletna voščila odložiti do danes, ko so prazniki že zdavnaj minuli. Skrbi me, da bo prihodnji božič prav tako, zato se mi zdi najbolj prav, da vam za letošnji božič že kar naprej voščim.

Poglejte pričujočo sliko! Ali se vam ne zdi, da ta nova in lepa cerkev v divji Afriki najlepše vošči za božič in novo leto? Naš Gospod in Bog je bil rojen v štalici, zato bo On najbolj upošteval ta razloček med mojim stanovanjem tam in tu. To je nova cerkev v Boti. V treh letih je

to že druga cerkev v tej velikosti in trdnosti. Zidovje je iz betona, streha iz železne pločevine, pisana okna, okenski okviri iz jekla. Temeljni kamen smo blagoslovili 15. febr. 1932, a osem mesecev pozneje, t. j. 25. oktobra je bila cerkev slovesno posvečena in se je brala notri prva sveta maša. Priznati morate, da je to mnogo v današnjih časih krize in revščine.

Misijunska cerkvica v Boti.

Cerkev stoji na obali atlantskega morja in oznanja vsem ladjam, ki se ji bližajo, da je katoliška cerkev pokroviteljica tega obrežja. Levo na sliki zapazite med mladimi palmami morsko gladino.

Boga prosim, da vam da v tem svetem letu obilnega blagoslova. Pa tudi vi molite za naš misijon, za kar vas prosi

vaš hvaležni

Peter Rogan.

Misijon Glen-Cowie.

Piše misij. brat Val. Poznič, sin presv. Srea, Južna Afrika.

Zopet sta došla dva paketa iz Ljubljane od Družbe sv. Petra Klaverja. Pošiljka je prišla ravno o pravem času. V novem šolskem letu se je priglasilo precej novih šolskih otrok, ki jih bomo mogli obleči. Tudi tu pri nas je v zimskem času mrzlo, otroci pa so tako slabo oblečeni. Tam, kjer sedaj izdelujem novo Konradovo šolo, pridejo vedno otroci goli in me prosijo za obleko. Ko bomo otvorili šolo, bomo morali dati tem otrokom tudi obleke. Čeprav je v tistem kraju še vse divje in pagansko, imajo otroci vendar že pojem o nekem višjem bitju. Če vprašam kakega otroka, kje so nebesa, in kdo je tam gori v nebesih, potem mi pokaže s prstkom proti nebu in pravi: »Tam gori je dobri, Modimo, t. j. Bog.«

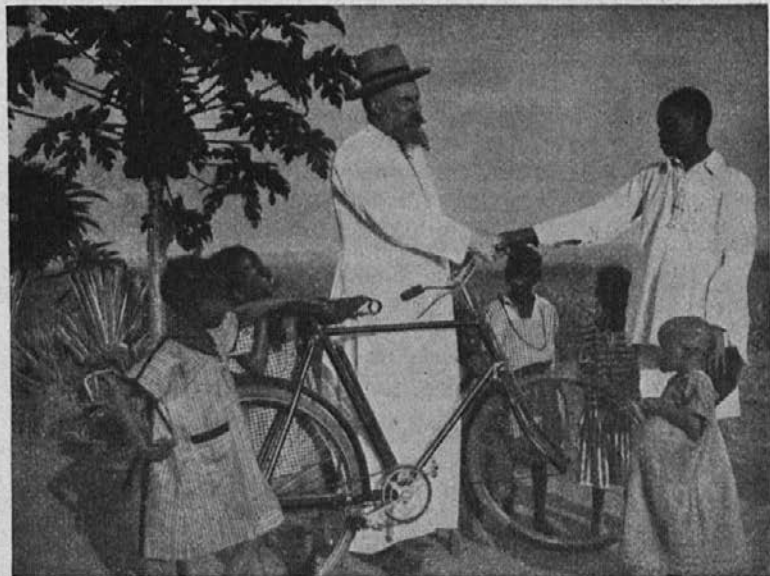
Tega so se naučili že najmlajši otroci od patra, ki pride tja vsak petek, da poučuje pagane v katekizmu. Drugače so pa ti zamorci še globoko v temi. Treba bo še mnogo moliti in delati, da bo vsa ta okolica s 300 prebivalci spreobrnjena.

Pred kratkim sem vprašal nekega zamorca, kaj si misli, da bo iz njega po smrti? Pa mi je odgovoril: »Tako le si mislim: Ko bom umrl, bodo pokopali moje telo. Moja duša pa bo še ostala na svetu in bo morala v kaki živali še naprej živeti in delati pokoro za vse, kar je v življenju slabega storila. Ko bo poginila žival, bo tudi duša nehala biti.«

Ubogi ljudje, ki mislijo samo na kazen, ki jih bo doletela za njih pregreške. O večnem plačilu pa nič ne vedo. Vprašal sem potem moža, kaj bo prejel za svoja dobra

dela? Mi odgovori: Za to mu da Bog življenje in vse, kar potrebuje za življenje. Ker mnogo ljudi tukaj res misli, da bodo morali po smrti v kaki živali naprej živeti, jim je žival tako vzvišena, da nikdar ne ubijejo kake živine, tudi če je bolna, ampak jo pustijo toliko časa, da sama pogine. Iz tega vzroka tudi pokopavajo svoje mrličje v bližini kraja, kjer prenočuje živina.

O, koliko bo še treba moliti, da bo zasvetila tem ljudem luč svete vere. Pridiganje, gradba šol in cerkva je samo sredstvo za spreobrnjenje. Glavno pa je milost, da

Misijonar se posavlja od svojih katehistov in zamorčkov.

se more pagan spreobrniti. Zato pa je treba mnogo goreče molitve. — Iskreno priporočam naše uboge zamorce Vaši iskreni molitvi, da se jih ljubi Bog usmili in jim podeli milost prave vere, da bodo tudi oni Kristusu Kralju prepevali svoje hvalnice.

Še enkrat se Vam zahvalim v svojem, kot v imenu vseh, ki so bili obdarovani z oblekcami, ki ste jih poslali. Dobri Oče v nebesih naj vsem obilno povrne!

Dokazi otroške ljubezni.

Pisma novih kristjanov misijonarju, ki se je poslovil od misijonskega delovanja.

Hvaljen Jezus.

Ljubljeni pater!

Silno sem bil žalosten, ko sem čul, da si odšel preko morja. Ko so mi ljudje to povedali, se mi je kar zavrtele v glavi in solze so se mi udrle po licih. Med jedjo sem se moral skriti pred drugimi, da sem sam jokal v kakem kotu. Ponoči sem smel jokati, kolikor sem hotel. Edina tolažba so mi bile besede Očenaša: »Zgodi se Tvoja volja.« Vedno bom molil zate. Trdno upam, da se v nebesih zopet vidiva. Tvojih naukov bom najbolj pogrešal. Ako bi me Ti ne bil učil, bogve, kje bi jaz sedaj bil, tako pa upam, da bom kedaj v nebesih, ako se bom držal Tvojih naukov. Boga prosim, da Te spremlja po vseh Tvojih potih. Nikdar ne bom pozabil moliti zate, upam da tudi Ti zame moliš.

*

Hvaljen Jezus.

Ljubljeni pater!

Bog daj, da to pismo srečno dobiš v roke. Mi, Tvoji otroci, jokamo za Teboj, ker ne vemo, kje si sedaj in Te pri slovesu nismo mogli pozdraviti. Želimo Ti, da hodi Bog vedno s Teboj in da bi Te še kedaj mogli pozdraviti v svoji sredi. Zelo smo žalostni in ne mogli bi se potolažiti, ako bi zvedeli, da Te ne bo nikdar več nazaj.

Vsi sprašujejo, kje da si, in jokajo za Teboj; naš ljubljeni duhovni oče. Nekdo, ki ni naše vere, je rekel, da ne bi bil verjel, da se boš ločil od nas, ker sicer bi Ti bil pripeljal svoje otroke, da bi jih bil poučil v sveti veri. On Te je videl, kako si vse dni med nami delal za naše dobro. Mislili smo, da boš med nami umrl in da Te bodo črni in beli ljudje k pogrebu nesli. Spominjaj se nas v svojih molitvah, zlasti pri sveti maši. Otroci še posebno jokajo; njih se prav posebno spominjaj v molitvah, ker so še slabi v veri. Prosi Boga, da bodo za vedno odšli zankam hudobnega duha in ostali Jezusovi učenci.

*

Kam greš?

»Kam greš, Gospod?« ... Tako je vprašal nekoč sveti Peter božjega Učenika pred mestnimi vrati Rima.

Izobražene gospodične, ki stojite pred volitvijo stanu, neodločne, kam bi se obrnile. Tudi na vas stavi Jezus danes tole vprašanje: »Quo vadis?« Kam greš, moja draga duša?

Izvoljene duše, ali ne bi hotele dati danes ljubečega in plemenitega odgovora, kot ga je dal nekoč Gospod svojemu učencu: »Grem, da se pustim še enkrat križati za svoje brate!«

Odgovorite tudi ve z vso plemenitostjo svojega srca: »Grem, o Gospod, da posvetim svoje moči, svoje talente, ki si mi jih dal, Tvoji službi. Grem, da z molitvijo, žrtvami, ponižnim in vztrajnim delom rešujem duše za te, duše, ki so ti bile tako drage, da si preлил zanje svojo srčno kri.

Kako se to zgodi, te pouči knjižica »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Stane Din 4.50 in se dobi pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Sam Bog to vé.

P. H. Witte iz kongregacije Očetov sv. Duha piše iz Nigerije, Zah. Afrika, Klaverjevi družbi: »Zelo sem Vam hvaležen za Vaš prispevek za vzdrževanje katehista. Znesek sem dal nekemu staremu katehistu, ki že deset let služi misijonu. Naš misijon zelo potrebuje dobrotnikov. Težko nam je napraviti ravnovesje med izdatki in dohodki. Letos smo morali na svojo veliko žalost zmanjšati število učencev pripravljalne šole. Uspeh misijona je odvisen od števila učiteljev, ki jih vsako leto izvežbamo. Lani jih je šest napravilo zrelostni izpit in nam letos prav dobro služijo; to leto bodo nastavljeni samo trije. Nameravamo ustanoviti šolo za katehiste, kar je neobhodno potrebno, ako hočemo pridobiti duš za Kristusa, preden nas sekte prehite. Jaz ne morem čakati toliko časa, da bo dovolj učiteljev izvežbanih. Vrh tega sekte svoje učitelje dražje plačujejo. Dežela, ki jo imam v duhovni oskrbi, je v Nigeriji najbolj nazadnjaška; poglavarji in starešine še ne razu-

mejo pomena šol, zato se ne moremo zanašati na njih pomoč, ampak se moramo držati mlajših, ti pa so revni in ne morejo vzdrževati učitelja. Navzlic temu so ponekod že prispevali z manjšimi zneski za katehista; primanjkljaj mora kriti misijon. Toda kako? Misijon krije s težavo lastne potrebe in mora misliti, kako bi se razširil v okolico, da bi več duš za Kristusa pridobil. Ako bi se mi posrečilo dobiti le 50 oseb, ki bi se zavezale na letni donesek 300 Din za vzdrževanje enega katehista, pa bi mogel prihodnje leto ustanoviti prav toliko misijon-skih postaj. Koliko duš bi se na ta način rešilo! Koliko? To le Bog ve. Zato molim, da bi Vam božje Srce Jezusovo obudilo veliko dobrotnikov za najpotrebnejše misijonsko delo, za vzdrževanje in vzgojo katehistov.«

Ker je stvar tako važna, ji ni treba posebnega pripočila. Pripomnimo, da sprejme Družba sv. Petra Klaverja vsak tudi najmanjši dar za vzdrževanje katehista s prisrčnim Bog plačaj. Znesek naj se blagovoli poslati na naš naslov, Ljubljana, Metelkova 1.

Po svoje je razumela.

Piše s. Valentina, iz kongr. Dragocene Krvi, Natal, Srednja Afrika.

Imenovali so jo Misi Ben, pravega imena ne vem več. Bila je stara zamorska ženica, ki je bila nekoč v težki bolezni krščena v sili. Po tisti bolezni je potem zopet ozdravela. Zdaj bi jo bilo treba poučiti v glavnih resnicah in jo pripraviti na svete zakramente. Toda to je lahko reči, a težje storiti; ker Misi Ben je bila več ur proč od misijona in tudi nobenega katehista ni bilo v bližini. Zato ni bilo mogoče drugače, ko da smo jo vzeli v misijon, da jo tu poučujemo. Prišla je torej k nam in takoj izjavila misijonski sestri, ki jo je srečala: »Prišla sem, da prejmem Boga in če bo Bog dober, bom prišla še enkrat.«

Še vedno jo vidim pred seboj, starico z živimi očmi in nagubanimi lici, odkritosrčno in pošteno. Kadar ni vedela drugače je pozabila na vse, kako se spodobi in bi poučeno moralo biti, ter se je izražala pač po svoje, pa naj jo je poslušal kdorkoli. In tako se je pričel pouk. Težko je reči, kdo se je bolj trudil: stara ženica, da bi doumela verske resnice, ali jaz, da bi jih jo naučila. Izredno pazljivo me je

poslušala in me zdajpazdaj prekinila s kakim vprašanjem. Kadar je šlo prav trdo, si je privoščila tudi nekoliko tobaka za nos, da so ji začele teči solze z oči, ki jih je potem brisala s svojo ne ravno belo rutico. Ob posebno težavnih mestih me je ženica hrabrila: »Lej, deklica! Hočem reči: Nkosazana (sestra), nikar se tako ne muči. Nkulunkalu (Bog) itak ve, da je to pretežko zame.«

Tako se je pouk srečno nadaljeval toliko časa, da se je pojavila pri nauku o zakramentu sv. pokore nova težava. Ženica je nauk prav dobro razumela, a je trdila venomer, da nima nobenega greha.

Spreobrnjen zamorski čarovnik slovesno izroča misijonarju svoje fetišee.
Mesto teh mu misijonar podari rožni venec.

»Lej, Nkosazana,« me je poučevala nekoč, ko sem se zelo trudila, da ji izprašam vest, »ti si prav za prav zelo nespametna, da se toliko trudiš z menoj. Grehov, ki sem jih pred krstom storila, itak več nimam, ker sem jih pri krstu obžalovala; pozneje pa nisem nobenega greha več storila.«

Kaj sem hotela storiti ž njo? »Tema je pokrivala zemljo in ljudstva so tavalali v kalnem.« Misi Ben bi morala k spovedi, a ne ve grehov. »Nespametna deklica« ni vedela storiti drugega, ko vprašati misijonarja za svet. Ta je prišel, in tako sva začela z združenimi močmi obdelovati starko; toda tudi misijonarju se ni godilo bolje, ko »nespa-

metni deklici. Misijonar jo je začel: »Čuj mamica, ti živiš med pagani. Ako pagani po svoji navadi pokličejo čarovnika; ako darujejo duhovom umrlih, ali ako uganjajo čarovnije: ali nisi bila tudi ti kedaj poleg?« — »Jaz? Ne! Kadar je kaj takega na vrsti, se vselej odstranim. Lepo v miru jih pustim, naj počenjajo, kar hočejo; zabraniti jim ne morem.«

Vse, kar smo poskusili ž njo, je odletelo kakor žoga. Potem jo je vprašal pater: »Ali živiš s kom v sovraštvu? Ali si se s kom kregala? N. pr. s svojo snaho?« — »Ne. Ona in moji vnuki me imajo zelo radi. Storila pa tudi nikomur nisem nič žalega. Ne kradem, ne goljufam, ne opravljam. Ob nedeljah ne morem več v cerkev, ker je predaleč, toda doma molim zato. Molitvic ne znam, a molim po svoje. Nkulunkulu je tako dober kot moder in velik: me razume vse. Toda, ne zameri, ti ne veš, kaj govoriš. Ali meniš, da sem hotela Boga nalagati, ko sem mu pri krstu obljubila, da mu bom zvesto služila; satanu pa da se bom ustavljala po svojih najboljših močeh.« — Pa ji je nagovarjala »nespametna«: »Ljubi Bog nas je tako ljubil, da je poslal Sina na svet. Pomisli, kako je bil ta reven in je naposléd umrl na križu. Kako pa: ali tudi Ti njega ljubiš tako? Ali nisi bila kedaj premrzla in malomarna napram tako veliki ljubezni?« Zdaj pa je mamica osupnila. »To imaš pa prav, draga deklica. Ljubila ga pa nisem toliko kot je zaslužil.«

»In pa toliko časa je moral Bog čakati nate!« ji je očital duhovnik. Misi Ben je začela jokati. »Zdaj smo zadelo pravo žilico!« je rekel pater misijonar in ukazal, naj jo peljem v cerkev in ž njo tam molim kesanje.«

Misi Ben je šla z menoj v cerkev, toda kesanja moliti ni bilo treba. »Nespametna deklica« je strmé občudovala starico, ko se je vrgla ta na oltarjevo stopnico in naglas jokaje prosila Boga za usmiljenje. Pač po svoje! Kako je že rekel Jezus? »Oče zahvalim te, da si to prikril modrim in učenim, a razodel malim in nevednim.«

Ko je odšel duhovnik v spovednico, je »deklica« bežala iz cerkve; prepričana je pač bila, da se bo ženica tudi spovedovala po svoje...

Ali je bil ljubi Jezus zadovoljen ž njo pri njenem prvem sv. obhajilu? Mislim da. Dokaz za to so obile solze, ki so ženici samega veselja tekle po licih. Vendar sem jo vprašala, če je srečna. In kaj mi je odgovorila? »Molči, deklica, tako srečo more človek čutiti, dopovedati je pa ni mogoče.«

S čustvi starega Simeona je starica zapuščala naš misijon. Kaj je bilo pozneje ž njo, ne vem, kajti kmalu po tistem sem bila premeščena drugam.

Od Velike noči je bila mala Rezika neprestano bolna zaradi hudega črevesnega vnetja in ni mogla ne živeti ne umreti. 14. maja je prišla mati, ki je bilo dobra kristjana, z umirajočim otrokom k meni, čeprav je vedela, da sem bil tedaj dan hoda daleč na zunanji šoli v Kolango. Deklica je le s težavo še kaj zaužila. Rekel sem materi: »Ne obupaj, ampak imej zaupanje na pokojno grofico Ledochowsko; ona ti bo otroka ozdravila.« Pokazal sem ji podobico božje služabnice in jo potem obesil otroku na vrat. Naprosil sem kristjane, ki so bili ta dan mnogoštevilno v šolo prišli, naj molijo za bolnico vsak po pet Očenašev, da bi ji pokojna grofica pomagala. Bilo je po kino-predstavi, ki sem jo kot po navadi imel zvečer. Tudi sam sem pristrčno prosil grofico Ledochowsko, naj izkaže svojo moč, ki jo ima pri Bogu, in izprosi temu otroku ljubo zdravje. Drugo jutro smo bili vsi priča uslišanja. Deklica je zjutraj sama vstala in smejoč se prišla k meni in me prosila za košček kruha. Seveda sem ga ji dal z veseljem in s srčno hvaležnostjo do pokojne ustanoviteljice, ki pač ni mogla bolj očitno pokazati svoje mogočnosti pri Bogu, kot jo je pokazala v tem primeru. Od tedaj je mala Rezika popolnoma zdrava; vsaj tako mi je povedala njena teta, ki je prišla o sv. Rešnjem Telesu k naši procesiji.

P. L., misijonar v Angoli, Afrika.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje.

M. L., St. Iij.

Zelo hude bolečine sem imela na nogi in se mi je naredila tudi rana. Priporočila sem se z devetdnevnic služabnici božji Mariji Tereziji. Po končani devetdnevnic se mi je stanje očitno zboljšalo. Tudi v drugih zadevah sem se služabnici božji večkrat priporočila in sem bila uslišana. Prav lepo se ji za vse prejete dobrote zahvalim in se ji še nadalje priporočam.

I. P., Planina.

Priporočal sem se v neki zadevi služabnici božji Mariji Tereziji in sem bil uslišan, za kar se ji iz srca zahvalim. A. O., Št. Vid.

Pripomba uredništva: V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Naša kronika.

Praznik sv. Petra Klaverja, dne 9. septembra. Kakor vsako leto, smo se tudi letos zbrali v prijazni jezuitski cerkvi sv. Jožefa, da obhajamo god našega nebeškega zavetnika in velikega apostola zamorcev, sv. Petra Klaverja.

Slika sv. Petra Klaverja je bila prav lepo okrašena s cvetlicami in lučkami. Zjutraj ob pol osmih je bila sv. maša z izpostavljenim Najsvetejšim v čast sv. Petru Klaverju. Zvečer ob šestih misijonska pridiga in pete litanije Matere božje. Nato slovesni blagoslov.

Pridigo je imel preč. p. Ludovik Lederhas, iz Družbe Jezusove. Živo nam je orisal najprej življenje sv. Petra Klaverja, življenje apostola, ki je vsega občudovanja vredno. Pa ne samo občudovati ga moramo, tega velikega vzornika, ampak tudi posnemati. Nato je preč. g. govornik v kratkih, pa vznesenih besedah opisal tudi življenje ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja, služabnice božje Marije Terezije Ledochowske. »Že zgodaj je vzel Bog Marijo Terezijo v šolo trpljenja; hotel jo je pripraviti na njen vzvišen poklic. Po večnih naredbah božje Previdnosti naj bi nadaljevala misijonsko delo velikega apostola sv. Petra Klaverja. Afriškim misijonom se je morala zagotoviti trajna pomoč. In zato je vzbudil ljubi Bog v duši plemenite grofice Marije Terezije Ledochowske visoko misel, da bi ustanovila misijonsko družbo, ki bi vedno pomagala in podpirala afriške misijone. Na ta način bi Družba sodelovala pri rešitvi duš ubogih zamorcev. Mi vsi moremo in moramo tu pomagati. Eni z milodari, drugi z molitvijo. Potem izdaja Družba sv. Petra Klaverja tudi svoje misijonske liste »Odmev iz Afrike« in »Zamorčeka«. Ta dva lepa lista vsakemu tople priporočajo. Kmalu bo družba razposlala tudi svoje koledarje: »Klaverjev misijonski koledar« in »Misijonski koledarček za mladino 1935«. Radi sprejmite te koledarje in razširjajte jih. Morda bi rada ena ali druga postala misijonska sestra in bi šla v misijone. Pa iz kakršnegakoli vzroka te svoje želje ne more uresničiti. Volijo naj poklic »pomožne misijonarke za Afriko«. Služabnica božja Marija Terezija je tudi zanje poskrbela, v Ljubljani imajo svoj dom. Če bi katera želela o tem natančnejšega pojasnila, raj se zglašuje v Metelkovi ulici 1. Obnovimo se vsi v ljubezni do ubogih afriških misijonov. Po blagoslovu bo darovanje zanje in ima vsak priložnost, pokloniti svoj dar za rešitev duš naših črnih bratov in sester.« —

Hvala Bogu! Blagi misijonski prijatelji so radodarno prispevali svoj dar. Naj jim božje Srce Jezusovo tisočero povrne! Naša ljubezen do ubogih afriških misijonov se je zopet na novo podžgala. — Neutrudno hočemo delati dalje, dokler se v zadnji afriški vasi ne bo dvigalo znamenje našega Odrešenja, sv. Križ.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Ljubi bravci!

Leto se bliža h koncu. Bilo je leto trdega dela in težkih bojev v misijonskih deželah, pa tudi delo krščanske dobrodelnosti od vaše strani. Gotovo je ljubi Bog delil svoj blagoslov obojestransko. Njegov Sin je prišel zato, da pri-
nese miru vsem, ki so dobre volje. Kmalu bomo klečali ob njegovih jaselcah. »Dobre volje« pa ste vi, ki vam ni samo na tem, da bi rešili svojo dušo, ampak tudi duše paganov. Naj vam božje Dete dá božjega miru v obilni meri. Tisočero naj vam povrne, karkoli ste storili svojemu najmlajšemu bratu v paganskih deželah. Tudi v novem letu ostanite zvesti prijatelji misijonov in usmiljeni dobrotniki afriških misijonov.

Prosimo, da nam pošljete po priloženi položnici naročnino za prihodnje leto, ali poravnate staro, ako je še na dolgu. To bo znamenje, da boste tudi v prihodnjem letu sprejemali »Odmev«.

Spomin na umrle.

† Trškan Jožef, Zagredišče. — Terezija Govekar, Smlednik. — Ana Požar, Gorca. — Marija Kocjančič, Rečica. — Marija Korele, Kamnik. — Alojzij Esih, Račica. — Meta Dovgan, Metlika. — Apolonija Romih, Zavodna. — Regina Kodra, Poljane. — Franc Osterc, Gradišak. — Katarina Mulej, Doslovice. — Josip Zorman, Dobja vas. — Julija Drevišek, Studenice. — Matjaž Cigan, Žižki. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu, Materi Božji ter priprošnjicama Tereziji Ledochowski in Mali Cvetki javna zahvala za ozdravljenje ljubljene sinčka Gvidona. Ivanka Kordon, učiteljica. — Sv. Antonu za uslišano prošnjo. M. B. — Sv. Antonu, ki mi je pomagal v važnih zadevah. A. T. Raka. — Najprisrčnejša zahvala Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in Mariji Tereziji Ledochowski za zboljšanje zdravja moji vnukinji in ji prosim ponižno in zaupno popolnega zdravja. Neža Suštarič.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: Neka oseba v dveh važnih zadevah; če bo prošnja uslišana, obljublja dar za misijone. — Fr. V., Ljubljana, za dober uspeh v šoli in za duhovski misijonski poklic sina.

Prošnje.

Presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu in služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski: S. J. Ljubljana, za dobro službo; M. M. Jesenice za zdravje; N. N. za zdravje; M. Ž. Izakovec, za odvrnitev neke škode na polju.

